

Nachtschade

Michael Connelly bij Boekerij:

<i>Tunnelrat</i>	<i>Tweede leven</i>
<i>Betonblond</i>	<i>De herziening</i>
<i>Nachtgoud</i>	<i>Het recht om te zwijgen</i>
<i>De laatste coyote (Hartzuur)</i>	<i>De val</i>
<i>De dichter</i>	<i>De zwarte doos</i>
<i>Kofferdood</i>	<i>De interne jury</i>
<i>Bloedbeeld</i>	<i>Brandhaard</i>
<i>Spoordood</i>	<i>Over de grens</i>
<i>Maanstand</i>	<i>De keerzijde</i>
<i>Donkerder dan de nacht</i>	<i>De nachtploeg</i>
<i>Stad van beenderen</i>	<i>Twee soorten waarheid</i>
<i>De jacht</i>	<i>In de stilte van de nacht</i>
<i>Verloren licht</i>	<i>Het nachtvuur</i>
<i>Stroomversnelling</i>	<i>Een gewaarschuwd man</i>
<i>Slotakkoord</i>	<i>De wet van de onschuld</i>
<i>De Lincoln-advocaat</i>	<i>Het holst van de nacht</i>
<i>Echo Park</i>	<i>Woestijnnacht</i>
<i>Blind vertrouwen</i>	<i>Eerherstel</i>
<i>Het laatste oordeel</i>	<i>Wachtstand</i>
<i>Ongrijpbaar</i>	<i>Nachtschade</i>

Michael Connelly

Nachtschade

Catalina Island, een eiland voor de kust van Los Angeles.
Alles lijkt rustig – totdat de door de LAPD verbannen
detective Stilwell een lijk vindt in de haven.

Vertaald door Ans van der Graaff

ISBN 978-90-492-0253-8
ISBN 978-94-023-2655-0 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Nightshade*
Vertaling: Ans van der Graaff
Omslagontwerp: Johannes Wiebel – Punchdesign
Omslagbeeld: © Adobe Stock
Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2025 Hieronymus, Inc.
© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor Callie

De potdichte bak zeemist had een driehonderd meter dikke muur gevormd die de ingang van de haven verborg. De Adjourned was laat. Bij de tanksteiger achter het Casino zat Stilwell in zijn John Deere Gator erop te wachten. De haven was praktisch leeg en de rood-oranje meerboeien dreven vrij in rijen op het wateroppervlak. Stilwell wist dat, zodra de zon de mist had opgelost, de weekendgasten zouden arriveren. Het kantoor van de havenmeester had gemeld dat het tijdens het eerste lange weekend van de zomer op volle capaciteit zou draaien. Stilwell was er klaar voor.

Hij hoorde een auto achter zijn wagentje stoppen. Een elektrische. Al snel werd de stoel naast Stilwell bezet door Lionel McKey.

‘Goedemorgen, brigadier,’ zei hij. ‘Ik dacht al dat ik je hier zou vinden. Wacht je op de Adjourned?’

‘Wat kan ik voor je doen, Lionel?’ vroeg Stilwell.

‘Nog nieuws over de verminkingen in het reservaat? Ik heb nog ongeveer vier uur tot mijn deadline.’

‘Verminking, niet verminkingen. Eén verminking. De zaak wordt nog onderzocht en ik heb op dit moment niets nieuws te melden. Zodra dat wel zo is, hoor jij het als eerste.’

‘Beloof je dat?’

‘Dat beloof ik.’

Zijn antwoord werd onderbroken door een misthoorn van ergens in de mistbank. Stilwell hoorde aan de toon dat het de Catalina Express was die op het punt stond door de sluier te komen. Hij zou liever op de aanlegplaats zijn om naar de aankomsten te kijken, zoals hij meestal deed op zijn vrije ochtenden, en het aantal toeristen te tellen dat arriveerde in de

overtuiging dat het Casino een gokhuis was, om vervolgens te horen dat het een grote balzaal en bioscoop was. Maar de Adjourned opwachten was vanochtend belangrijker dan dwazen tellen.

‘Dus wat zet je erover in de krant?’ vroeg hij.

‘Nou, niet veel,’ zei McKey. ‘Ik wil niet als een idioot overkomen, snap je.’

‘Dat lijkt me verstandig.’

‘Hoezo, omdat je iets weet?’

‘Nee, maar ik bedoel, gebruik je gezonde verstand, Lionel. Denk je echt dat het een close encounter met groene mannetjes was?’

‘Nee, niet echt.’

‘Kijk, dat bedoel ik. Hoe laat is je deadline?’

‘Om twee uur.’

‘Als er voor die tijd iets verandert, laat ik het je zeker weten.’

‘Oké, bedankt. Ik ben bij de *Call*.’

‘En ik heb je nummers.’

‘Fijn weekend.’

‘Voor zover mogelijk. Het wordt druk.’

‘Zeker weten.’

McKey sprong uit de Gator en liep terug naar zijn auto. Toen hij wegreed, zag Stilwell de gekoppelde C’s, het logo van de *Catalina Call*, op de zijkant afgebeeld.

Een paar seconden later stak de boeg van de Express door de mistlaag en zette koers naar de aanlegplaats van de veerboot aan de andere kant van de haven.

Op vijftig meter afstand in zijn kielzog volgde de Adjourned. Het was een slimme zet geweest om het grotere schip als gids door de mistbank te gebruiken in plaats van blind binnen te varen. De kapitein en de bemanning van de Express hadden de modernste navigatiemiddelen tot hun beschikking.

De Adjourned was een veertig jaar oude Viking 35. Rechter Harrell hield het vaartuig schoon en onderhield het goed. Het was wit met een opvallende blauwe sierstrook en bijpassend canvas voor de kajuitramen. Stilwell keek toe hoe het de eerste aanmeerstrook binnenvoer, de drijven-

de steiger achter de Black Marlin Club passeerde, en de laatste oranje meerboei bereikte.

Harrell zette de motor af en gebruikte een pikhaak om de lijn onder de boei op te pikken. Hij droeg een wetsuit, wat Stilwell duidelijk maakte dat hij geen rubberboot nodig zou hebben. De rechter legde de boot snel aan, klom daarna over de achterstevan naar de scheg en sprong het koude water in.

Stilwell stapte uit het terreinwagentje en liep naar de opbergbox achterop. Hij ontgrendelde hem en haalde er twee groen-wit gestreepte handdoeken uit, waarvan hij er een over de passagiersstoel uitspreidde. Tegen de tijd dat hij die op zijn plaats had liggen, klom Harrell de ladder op naar de tanksteiger.

Stilwell gooide hem de andere handdoek toe.

‘Dat was een behoorlijk dikke mist daarbuiten, rechter,’ zei hij.

‘Ik moest als een Trojaans paard achter de Express aan,’ zei Harrell.

Voordat hij in de Gator stapte, wreef hij zijn natte pak droog en drapeerde de handdoek rond zijn hoofd.

‘Ik zag het,’ zei Stilwell. ‘Slimme zet.’

‘Hoe dan ook, sorry dat ik te laat ben,’ zei Harrell. ‘Ik heb Mercy gebeld en ze heeft alles voorbereid.’

Harrell nam in het terreinwagentje plaats op de handdoek die Stilwell had uitgespreid.

‘Dat klopt, meneer,’ zei Stilwell. ‘Alleen een paar dronken bestuurders en een grensgeval.’

‘Vertel me over het grensgeval,’ zei de rechter.

Stilwell reed om het Casino heen en ging op weg naar het gerechtsgebouw.

‘Nou, formeel gezien is het een inbraak in een bewoonde woning, mét vuurwapen,’ zei Stilwell. ‘Maar de woning wordt bewoond door de ex-vriendin van de verdachte en hij beweert dat hij zijn Glock terugstal omdat hij bang was die bij haar achter te laten, omdat ze zichzelf ermee zou kunnen verwonden.’

‘Hoe edelmoedig,’ zei Harrell. ‘Ken je deze kerel?’

‘Kermit Henderson, hier geboren en getogen. Werkt op de golfbaan

met maaimachines en doet er algemeen onderhoud. Zijn ex heet Becki Trower, ook een local. Ik zat te denken dat je misschien een deal kunt sluiten zoals je met Sean Quinlan hebt gedaan en we hem wat onderhoud kunnen laten doen aan het bureau. Vooral omdat Seans taakstraf erop zit.'

'Oké, we zullen zijn volledige verklaring aanhoren. Als dat alles is wat je hebt, kan ik straks misschien nog even gaan vissen.'

'Ik heb ook dit nog.'

Stilwell leunde naar voren, reikte in zijn achterzak en haalde het document tevoorschijn dat hij eerder die ochtend had uitgeprint en in de lengte had gevouwen zodat het zou passen. Hij overhandigde het aan de rechter, die het openvouwde en begon te lezen.

'Doorzoekingsbevel,' zei Harrell.

Hij werd stil toen hij de samenvatting en de verklaring van redelijke verdenking las. Vervolgens schudde hij zijn hoofd, niet omdat hij het oneens was met wat hij gelezen had, maar omdat het hem kwaad maakte.

'Heb je een pen?' vroeg hij. Stilwell haalde de pen uit zijn borstzak en gaf hem aan Harrell. De rechter krabbelde zijn handtekening op de juiste regel en gaf Stilwell de pen en het doorzoekingsbevel terug.

'Ik heb het al lang geleden opgegeven om te proberen te begrijpen waarom mensen elkaar aandoen wat ze elkaar aandoen,' zei Harrell. 'Maar dierenmishandeling raakt me nog steeds. Als deze man heeft gedaan wat jij vermoedt, dan kan hij maar beter een goede advocaat zoeken en hopen dat ik de zaak niet krijg.'

'Ik snap je helemaal,' zei Stilwell. 'Ik denk er net zo over.'

Een paar minuten later waren ze bij het justitiecomplex aan Sumner Avenue. Stilwell en Harrell gingen het bijkantoor van de sheriff binnen, waar de rechter zijn kleren en zwarte gewaad uit zijn kluisje kon pakken. Stilwell ontsloot het arrestantenverblijf zodat hij de douche kon gebruiken en zich kon omkleden voor de zitting. Kermit Henderson, die geen borg kon betalen, zat in een van de cellen. Hij keek toe terwijl de rechter voorbijliep en natte voetafdrukken op het grijze linoleum achterliet.

Stilwell kon Sean Quinlan nergens ontdekken. Hij sms'te hem om te zeggen dat hij de gevangenis moest dweilen wanneer de rechter klaar was

met douchen en aankleden. Het zou Quinlans laatste taak zijn, want de rechter zou zijn taakstraf beëindigen.

Stilwell ging de rechtszaal binnen en zag dat Monika Juarez al aan de tafel van de aanklager zat. Mercy Chapa zat aan de griffietafel voor haar baantje van één ochtend per week. De rest van de tijd was ze manager, centralist, algemeen toezichthouder van het bijkantoor van de sheriff en Stilwells rechterhand.

Juarez was een kleine vrouw met een bruine huid. Haar zwarte pijpenkrullen omlijstten haar smalle gezicht, maar verborgen niet volledig het witachtige litteken dat langs de linkerkant van haar kaak liep. Stilwell had haar er nooit naar gevraagd maar dacht dat – hoe ze er ook aan was gekomen – het waarschijnlijk een van de redenen was dat ze aanklager was geworden. Ze was rond de dertig en toegewezen aan het hoger gerechtshof in Long Beach. Net als rechter Harrell kwam ze eens per week naar Catalina om de rechtszaken van het eiland te behandelen. Zij gaf er echter de voorkeur aan om de avond ervoor met de Express te komen, op kosten van de county in het Zane Grey Hotel te overnachten en 's ochtends rechtstreeks naar de rechtbank te gaan.

‘De rechter maakt zich klaar,’ vertelde Stilwell haar. ‘Hij begint waarschijnlijk met Henderson. Daarna komen de overtredingen. Heb je me daarvoor nodig?’

‘Nee, lijkt me allemaal routine,’ antwoordde Juarez.

‘Ik heb de rechter opgehaald en het met hem over Henderson gehad. Ik denk dat hij hem voorwaardelijk aanbiedt als hij voor een paar maanden het onderhoud hier overneemt.’

‘Hij is aangeklaagd voor een wapenmisdrijf.’

‘Formeel gezien, ja. Maar hij stal het pistool. Zijn eigen pistool. Hij had het niet bij zich.’

‘En jij gelooft dat?’

‘Ja, omdat het slachtoffer, zijn ex, in een gesprek dat ik met haar voerde, erkende dat zij zijn pistool had en het niet terug wilde geven nadat ze hem eruit had geschopt. Haar verklaring staat daarin.’

‘Dat had ik nog niet gezien. Ik begin net het dossier te bekijken.’

Dit vertelde Stilwell dat ze haar huiswerk de avond ervoor in het Zane

Grey niet had gedaan. 'Nou, je komt het vanzelf wel tegen. Ik laat je lezen en ga kijken hoe ver de rechter is.'

Wat Stilwell eigenlijk wilde doen, was het doorzoekingsbevel uitvoeren dat Harrell getekend had. Hij ging terug naar het sheriffsgebied van het gebouw en zag Ralph Lampley in de kantoorruijtte een bosbessenmuffin eten aan het bureau dat hij met de andere hulpsheriffs deelde. Lampley had de langstlopende aanstelling bij het bijkantoor van Catalina. De reden hiervoor was dat het sheriffsdepartement hem in de misdaadwijken op het vasteland als een risico beschouwde. Hoewel hij pas achtentwintig was, was hij al betrokken geweest bij twee schietpartijen tijdens patrouilles op het vasteland van Los Angeles County. In beide gevallen waren er rechtszaken wegens onrechtmatige dood aangespannen die momenteel in behandeling waren en waarbij tientallen miljoenen dollars op het spel stonden. Het departement had hem in interne onderzoeken vrijgesproken omdat de rechtszaken anders onverdedigbaar zouden worden, dus mocht Lampley zijn penning behouden. Hij was echter wel overgeplaatst naar Catalina Island, waar de kans groter werd geacht dat hij zijn wapen in de holster zou houden. Het gerucht ging dat hij zou worden ontslagen zodra er uitspraak was gedaan in de rechtszaken.

'Lamp, waarom ben je niet op pad?' vroeg Stilwell.

'Omdat die verdomde Fernando niet de moeite heeft genomen om mijn golfkar op te laden,' zei Lampley. 'Dus ik wacht tot de accu op zijn minst voor de helft vol zit voordat ik de straat op ga.'

Hij had het over het voertuig dat hij deelde met de hulpsheriff die nachtdienst had. Normaal gesproken zou Stilwell kwaad zijn geworden op Angel Fernando omdat hij het voertuig niet had opgeladen na afloop van zijn dienst die ochtend. Het was de derde keer deze maand. Fernando was de nieuwste import van het vasteland, waar ze niet in elektrische golfkarren patrouilleerden, en hij had de gewoonte om te vergeten het ding aan het eind van zijn dienst op te laden. In plaats van stil te blijven staan bij Fernando's gebrek aan aandacht voor zijn werkroutines, zag Stilwell een kans om weg te komen.

'Oké dan, kun jij het daar afmaken en de rechtszaken vanochtend af-

handelen?’ vroeg hij aan Lampley. ‘Ik moet een onderzoekingsbevel uitvoeren en ik heb iemand nodig die Kermit naar de rechtbank brengt zodra de rechter op zijn plaats zit.’

Lampley gaf antwoord met zijn mond vol muffin. ‘Ja, dat kan ik doen,’ zei hij. ‘Is dat bevel voor de verminkingszaak?’

‘Ja,’ antwoordde Stilwell. ‘Maar mondje dicht erover.’

‘Cool. Ga maar, brigadier. Ik regel de rechtszaken.’

‘Zou niet lang moeten duren. Zodra je een behoorlijke aanklacht hebt, vraag je de rechter of hij een lift terug wil naar zijn boot wanneer hij klaar is.’

‘Doe ik.’

Stilwell verliet het bureau en maakte een notitie om Fernando er nog eens aan te herinneren dat hij de patrouillekar aan het einde van zijn dienst weer moest opladen. Als de brigadier-rechercheur die aan het bijkantoor in Avalon was toegewezen, was Stilwell de bevelvoerend officier op het eiland. Die rang bracht een hele reeks administratieve en planningstaken met zich mee die hij met tegenzin accepteerde. Een ervaren hulpsheriff eraan moeten herinneren dat hij zijn golfkar aan het einde van zijn dienst moest opladen, was niet een van zijn favoriete bezigheden.

2

Stilwell reed naar het industriegebied ten zuiden van het stadje. Naast de ontziltingsfabriek stond een wirwar van pakhuizen, waaronder de golfkarrenloods die door Island Mystery Tours werd gebruikt. De hoofdingang van de loods stond open en Stilwell parkeerde de Gator ervoor zodat er geen voertuig uit kon. Een man in een vettige blauwe overall stapte uit de schaduw van een van de oplaadplekken en Stilwell vermoedde dat hij daar had liggen slapen. Zijn haar was aan één kant samengeklit. De man zag eruit alsof hij zich al een week niet geschoren had en de bloeddorlopen ogen achter zijn bril verrieden dat hij een kater had.

‘Hé, wat is er?’ vroeg hij.

‘Ik ben brigadier Stilwell van het sheriffskantoor,’ zei Stilwell. ‘Ik heb een onderzoekingsbevel voor dit pand.’

‘Onderzoekingsbevel? Waar slaat dat op?’

‘Wat is uw naam, meneer?’

De man wees naar een ovaalvormig embleem aan de linkerkant van zijn overall. ‘Henry.’

‘Henry hoe?’

‘Gaston.’

‘Nou, Henry, hier is het bevel en ik wil dat je aan de kant gaat en me het pand laat betreden.’

Stilwell overhandigde hem het document dat eerder door de rechter was ondertekend. Gaston hield het papier op armlengte om het te kunnen lezen, ook al droeg hij een bril.

‘Er staat dat je op zoek bent naar dierenbloed,’ zei hij. ‘Dat is gestoord. Er is hier geen bloed.’

‘Hoe dan ook, ik ga zoeken,’ zei Stilwell. ‘De rechter heeft vanmorgen toestemming verleend.’

‘Jij bent die nieuwe man die ze de leiding hebben gegeven over het bijkantoor, hè?’

‘Als je met níeuw een jaar geleden bedoelt, dan ben ik dat, ja.’

‘Je weet dat ik Baby Head hierover moet bellen.’

Stilwell liep naar de achterkant van de Gator en opende de opbergbox. Hij haalde er een set wegwerphandschoenen uit, een zaklamp en het flesje Bluespray dat hij in de onderzoekskit had zitten die hij had samengesteld toen hij op het vasteland bij Moordzaken werkte.

‘Je kunt bellen wie je wilt,’ zei hij tegen Gaston terwijl hij alles bij elkaar pakte. ‘Maar ik ga nu de door de rechtbank bevolen doorzoeking uitvoeren.’

Hij sloot de box en liep recht op Gaston af, hoewel er genoeg ruimte in de loods was om langs hem heen te gaan. Geïntimideerd door die actie stapte Gaston achteruit en opzij. Hij haalde een mobiele telefoon uit zijn zak en begon te bellen.

Stilwell ging de loods binnen en zag dat de oplaadstations die zich in rijen aan de linkerkant bevonden stuk voor stuk leeg waren. Alle golfkarren waren vermoedelijk in gebruik of in ieder geval bij de haven, klaar voor de toeristen die van de boten kwamen. Aan de rechterkant van de loods werden de wagentjes gerepareerd of gesloopt voor onderdelen. Er waren twee zeszitters in verschillende stadia van demontage. De ene stond op een brug omdat hij geen wielen had. De andere wachtte op vervanging van de voorkant van glasvezel, die versplinterd was – hij was blijkbaar ergens tegenaan gereden.

Rechts achter in de hoek van de loods stond een L-vormige werkbank waarachter gereedschap aan een gaatjesbord hing. Dit trok Stilwells aandacht en hij liep om de twee kapotte golfkarren heen om een kijkje te nemen. Gaston was hem de loods in gevolgd en stond in het midden van de ruimte met iemand te telefoneren.

‘Hij heeft een doorzoekingsbevel,’ zei hij. ‘Ik kon hem niet tegenhouden.’

Stilwell speurde het bord af tot zijn ogen een handzaag met een lang blad en een blauw plastic handvat bereikten.

‘Eh, op dit moment is hij achterin bij het gereedschap,’ zei Gaston. ‘Kom je langs?’

Stilwell haalde zijn telefoon tevoorschijn en maakte een foto van de handzaag zoals die aan het bord hing. Daarna trok hij de handschoenen aan en pakte de zaag eraf. Onder de straal van de zaklamp bestudeerde hij zorgvuldig het blad. Het kostte hem niet veel tijd om vast te stellen dat het nieuw was. Er was geen krasje te zien op het roestvrijstalen oppervlak, geen corrosie door de zilte lucht en de tanden waren ongerept, zonder tekenen dat ze ooit zelfs maar een klontje boter hadden doorgezaagd.

Het kunststof handvat van de zaag daarentegen was oud en getekend door de tijd en het gebruik. Alleen het blad was nieuw.

‘Die gebruiken we vooral om glasvezel en pvc-buizen te zagen,’ zei Gaston.

De man was achter Stilwell komen staan. Hij was niet langer aan de telefoon.

‘Zaag je er ook wel eens andere dingen mee?’ vroeg Stilwell.

‘Gewoon dingen aan de wagentjes,’ zei Gaston. ‘We passen ze aan. Soms zagen we ze netjes doormidden en maken we van twee vierzitters een achtzitter of een sixpack. Dat soort dingen.’

‘Zo te zien heeft niemand nog met dit zaagblad gezaagd. Het ziet er gloednieuw uit. Heb je het onlangs vervangen, Henry?’

‘Eh, nee.’

‘Weet je het zeker?’

‘Natuurlijk weet ik dat zeker.’

‘Doe me een plezier: sluit de loods en doe de lampen uit.’

‘Hoezo?’

‘Omdat als jij het niet doet, ik het doe, en dan druk ik misschien op de verkeerde knop.’

‘Oké.’

Gaston ging doen wat hem gezegd werd. Stilwell bekeek de zaag nog eens goed. Het blad was ongeveer vijfenveertig centimeter lang en had heel kleine tandjes, ideaal voor een gladde zaagsnede door glasvezel en pvc-buizen. Het was met twee vleugelmoeren aan het handvat bevestigd. Hij gebruikte zijn duim en wijsvinger om de moeren te draaien en het

blad los te maken. Gaston trok aan een ketting die vastzat aan een katrol boven aan de loodsdeur, waarop die begon te zakken.

Toen Stilwell het blad had losgemaakt, legde hij het handvat op de werkbank en bestudeerde eerst de ene en daarna de andere kant in de lichtbundel van zijn zaklamp. De lampen gingen uit en het werd donker in de loods, op het licht van Stilwells zaklamp na en wat daglicht dat onder de randen van het golfplaten dak door lekte.

Stilwell besproeide één kant van de handgreep met de chemische stof in het flesje Bluespray, die een wit-blauwe gloed uitstraalde als er hemoglobine aanwezig was. Daarna deed hij de zaklamp uit en wachtte af.

‘Wat gebeurt er?’ riep Gaston vanuit de duisternis.

‘Ik voer een presumptieve test op bloed uit,’ zei Stilwell.

Zijn woorden werden beantwoord met stilzwijgen.

Er ging een minuut voorbij zonder dat er iets gebeurde. Stilwell deed de zaklamp weer aan, draaide het handvat om en besproeide de andere kant met het chemische middel. Daarna liet hij de lichtbundel door de loods schijnen om Gaston op te sporen. Die had zich van de loodsdeur verwijderd en stond nu drie meter achter Stilwell, in een poging te zien wat hij aan het doen was.

‘Blijf daar staan, Henry,’ zei hij.

‘Hoezo?’ zei Gaston. ‘Ik werk hier. Ik heb het recht om te staan waar ik wil.’

‘Ik moet weten waar je bent als de lichten uit zijn. Stel me niet op de proef. Dat wil je niet.’

‘Prima. Ik blijf waar ik ben. Als jij daar blij van wordt.’

‘Dank je.’

Stilwell deed het licht uit en keek naar de werkbank. De gaten in het handvat waar het blad had vastgezet waren gevuld met een lichtblauwe fosforescerende gloed. Dit betekende dat er hoogstwaarschijnlijk bloed in de gaten was gesijpeld, dat niet was weggespoeld bij het schoonmaken.

‘Je mag het licht weer aandoen, Henry,’ zei Stilwell.

Gaston ging terug naar de schakelaar en de lampen gingen aan. Stilwell naderde de loodsdeur met de handgreep van de zaag in een gehandschoende hand.

‘Doe open,’ zei hij.

Gaston trok aan de ketting en de deur begon omhoog te gaan.

‘Wat betekent dat, presumptief?’ vroeg hij.

‘Presumptief,’ corrigeerde Stilwell hem. ‘Het betekent dat het erop lijkt dat er sprake was van bloed, maar dat het lab dit moet bevestigen.’

‘Dus je neemt dat mee?’

‘Op grond van het onderzoekingsbevel, ja. Wie had je aan de telefoon, Henry?’

‘Ik heb Baby Head gebeld. Hij is onderweg.’

‘Dat kan me niet schelen. Ik neem het hoe dan ook mee.’

Stilwell liep naar de Gator en pakte een bewijszak uit de opbergbox. Hij deed het zaaghandvat in de zak, verzegelde hem en schreef er met een rode stift de datum, het tijdstip en het nummer van het onderzoekingsbevel op. Daarna legde hij de zak in de opbergbox en deed die op slot.

Hij liep naar de stoel van het voertuig en pakte het klembord van de plank onder het dashboard. Gaston keek vanuit de deuropening van de loads toe.

‘Ik schrijf een bonnetje voor je uit voor het handvat dat ik meeneem,’ zei hij.

‘Waar is dat voor?’ vroeg Gaston.

‘Documentatie van de bewijsketen.’

‘Bewijs van wat?’

‘Dat weet je best, Henry. Het is niet zo dat Baby Head naar buiten is gegaan en de buffel zelf in stukken heeft gehakt. Daar is hij te slim voor. Ik denk dat hij het iemand heeft laten doen. Ik stuur dit handvat naar het lab op het vasteland. Als het bloed erop overeenkomt met dat van die verminkte buffel, kom ik terug. Buffels zijn beschermde dieren en het doden van een ervan is een ernstig misdrijf. We gaan een lang weekend tegemoet en ik zal het waarschijnlijk razend druk hebben met dronkaards en relschoppers. Ik denk erover om dinsdag vrij te nemen om bij te komen en dan breng ik dit woensdag of donderdag naar het lab. Ik vermoed dat het daarna een week of wat duurt voordat het lab eraan toekomt. Moord op mensen heeft voorrang. Maar als ik het eenmaal aflever, is er geen weg meer terug. Dus ik geef je tot dan – woensdag – om langs

te komen, met me te praten en een oplossing te zoeken. Daarna heb ik het niet meer in de hand.'

Hij pakte het ontvangstbewijs van het klembord, trok de gele kopie eraf en stapte uit het wagentje. Hij liep naar de loods en overhandigde het velletje papier aan Gaston.

'Woensdag, Henry,' zei hij.

Het was allemaal bluf. Stilwell wist dat het lab absoluut geen prioriteit zou geven aan zijn aanvraag voor DNA-onderzoek. Als hij geluk had, zou hij voor het eind van het jaar de resultaten krijgen.

'Baby Head zal deze onzin niet toestaan,' zei Gaston. 'Hij kent mensen.'

'Ja, ik ook,' zei Stilwell.

Stilwell stapte in de John Deere, draaide de sleutel om en reed achteruit weg van de loods. Op straat zette hij hem in zijn vooruit, maar werd geblokkeerd toen een andere wagen hem afsneed. Het was een zeszitter van Island Mystery Tours. Het groene buitenaardse wezen van papier-maché dat op zijn buik op het dak lag, klampte zich met zijn handen met drie vingers aan de zijkanten vast alsof zijn leven ervan afhing.

Oscar 'Baby Head' Terranova, de eigenaar-manager van de franchise, sprong uit de zeszitter en liep op hem af.

'Waar ben je in godsnaam mee bezig, Stilwell?' vroeg hij kwaad.

'Ik weet bijna zeker dat Henry je dat al aan de telefoon heeft verteld,' antwoordde Stilwell. 'Hij heeft een kopie van het huiszoekingsbevel en het ontvangstbewijs. Daarmee kun je het zelf uitvogelen.'

Er vormde zich een streep zweet op de gladgeschoren hoofdhuid van Baby Head. Hij had een tatoeage van een diamanten ring in zijn nek onder zijn linkeroor en een sleeve op zijn rechterarm met schedels, bloemen en een drienumerig nummer waarvan Stilwell vermoedde dat het het netnummer van zijn geboorteplaats was.

'Je zit op het verkeerde spoor, man,' zei hij.

'Zou kunnen,' zei Stilwell. 'Het zou niet de eerste keer zijn en ook niet de laatste.'

'Ik weet dingen over jou, man. Wij allemaal. Je bevond je al op glad ijs toen je hier aankwam en nu sta je op het punt om erdoorheen te zakken. Ik hoop dat je zwembandjes om hebt.'

‘Kunt u die wagen verplaatsen, meneer? Ik moet terug naar het bureau.’

‘Krijg de klere.’

Terranova sprong in zijn wagen, trapte het gaspedaal in en reed de loods in, waardoor Gaston snel opzij moest springen.

Stilwell ging terug naar de stad en stopte even op de top van Mount Ada om de schoonheid van de bergen en de halvemaanvormige haven eronder te bewonderen. Het Casino zag eruit als een cupcake met rood glazuur. Er waren al verschillende boten de haven binnengelopen sinds hij de rechter had opgehaald.

Toen Stilwell weer op het bureau aankwam, zag hij dat Lampley op het punt stond te vertrekken in zijn vers opgeladen patrouillekar. Hij stopte naast hem.

‘Hoe is het gegaan?’ vroeg Lampley.

‘Ik heb bloed gevonden op een zaaghandvat,’ zei Stilwell. ‘Ik stuur het naar het lab en wacht af wat er gebeurt.’

‘Verwacht er maar niet te veel van.’

‘Dat zal ik niet doen. Heb je de rechtszaken geregeld?’

‘Ja, het ging vlot.’

‘Hoe is het voor Kermit afgelopen?’

‘Harrell gaf hem drie maanden taakstraf. Zei dat hij die hier op het bureau moest uitvoeren.’

‘Perfect. Ik maak een takenlijst en hang die op het prikbord. Iedereen kan hem aanvullen.’

‘Oké.’

‘Waar ga je nu heen?’

‘Ik doe gewoon de ronde. Nog geen telefoontjes. De stilte voor de storm.’

‘Begrepen.’

Stilwell gaf hem een speels saluut en zette zijn wagen op de toegewezen parkeerplek. Voordat hij de deur van het bureau bereikte, nam hij een telefoontje aan van het kantoor van de havenmeester.

‘Met Tash. We hebben je onmiddellijk op de roeiboosteiger nodig.’

Tash Dano was de assistent-havenmeester. Stilwell had haar leren

kennen tijdens zijn rondes toen hij net op het eiland was aangesteld. Hij had iedereen ontmoet die een machtspositie of enige autoriteit had in de kleine gemeenschap, van de burgemeester van Avalon tot de assistent-havenmeester. De meesten waren afstandelijk, omdat de hulpsheriffs op Catalina in rap tempo leken te komen en gaan; zodra ze gerehabiliteerd waren in de ogen van de leidinggevende staf op het vasteland, vertrokken ze weer. Het eiland stond bekend als een tussenhalte voor de freaks en prutsers van het sheriffsdepartement en daarom was het voor de bewoners niet de moeite waard om tijd te investeren in het beter leren kennen van het personeel. Tash was anders. Ze had Stilwell uitgenodigd voor de lunch en hem zelfs een rondleiding over het eiland gegeven. Ze had er haar hele leven gewoond en was niet van plan om te vertrekken. Stilwell mocht haar meteen.

‘Wat is daar aan de hand?’ vroeg hij.

‘Ken je Abbott, de scheepsrompreiniger?’ vroeg ze.

‘Ik weet wie hij is. Denzel heet hij van zijn voornaam, toch?’

‘Klopt. Hij belde net en zei dat er onder de Aurora een lichaam ligt. Een menselijk lichaam. En dat er een ankerketting omheen gewikkeld zit. Hij kon niet zeggen of het een man of vrouw was.’

Stilwell had een paar tellen nodig om te verwerken wat Tash gezegd had. Hij kreeg regelmatig updates over welke boten er in de haven lagen aangemeerd. Hij herinnerde zich dat de Aurora een zeevarend jacht was, geregistreerd in Venezuela. Het was twee dagen eerder de haven binnengevaren en had aangemeerd aan de vierde rij boeien, waar de grote boten lagen.

‘Oké, ik kom eraan,’ zei Stilwell. ‘Zeg tegen Abbott dat we elkaar op de roeibootsteiger treffen.’

‘Doe ik,’ zei Tash.

‘En, Tash, tot wanneer blijft de Aurora?’

‘Tot vandaag. Ze vertrekken vandaag.’

‘Hoe laat?’

‘Elk moment. Ze hebben de boei tot vier uur, maar kunnen vertrekken wanneer ze maar willen.’

‘Daar moeten we misschien iets aan doen. Ik denk dat ik ze wel in de

haven wil houden als het klopt wat Abbott gezien denkt te hebben.’
‘Wil je dat ik de kustwacht erbij roep? Zij kunnen ze tegenhouden.’
‘Ik wil eerst het lichaam zien voordat we de troepen erbij halen.’
‘Duidelijk. Hoe ga je dat doen?’
‘Ik laat me er door Abbott heen brengen.’
‘O.’
‘Is dat een probleem?’
‘Nee. Wees gewoon voorzichtig.’
‘Begrepen. Doe ik.’
Stilwell ging het bureau in om zijn wetsuit te pakken.

3

Het water was koud. Het voelde alsof er ijs in zijn oren prikte toen hij afdaalde. Het grootste deel van zijn lichaam werd beschermd door de wetsuit die hij nog had uit zijn tijd bij het duikteam, maar zijn voeten, hoofdhuid en oren waren blootgesteld aan de kou.

Stilwell kreeg een déjà vu terwijl hij naar beneden ging. De kou. Het geluid van zijn eigen ritmische ademhaling in het masker. De langzame beweging en stilte onder water.

Hij volgde Denzel Abbott naar beneden, allebei verbonden aan de luchtslangen die aangesloten waren op de compressor op de roeiboot van de scheepsrompreiniger. De lucht die door de slang werd geleid was vies, muf en vettig. Stilwell vocht tegen de misselijkheid terwijl hij afzakte met behulp van de loodgordel die hij van Abbott had geleend.

Tegen de tijd dat Stilwell na Tash Dano's telefoontje in de haven terugkwam, had de zon de zeemist weggebrand. Abbott vertelde hem dat hij zeepokken van de Aurora aan het schrapen was toen de glinstering van glimmend metaal, vijftwintig meter bij hem vandaan, zijn aandacht had getrokken. Hij ging verder naar beneden om het te onderzoeken en schrok terug van wat hij zag. Hij wist dat het een lichaam was, gewikkeld in iets zwarts en verankerd, maar ging niet dichterbij om meer details te kunnen onderscheiden.

Ze gingen op ongeveer tien meter afstand van de achtersteven van de Aurora het water in. Lichtstralen schoten door de hoge takken van het kelpwoud dat oprees vanaf de bodem, buitenaardse slierten groene bladeren die loom naar het zonlicht reikten en als een rij volmaakt synchroon bewegende dansers in de stroming wiegden. Stilwell kon nu de lichtweerkaatsing op een gepolijst metalen anker zien.

Ze daalden in de schaduw van de romp van de Aurora verder af, de diepte van de haven in. Het lichaam – als het een lichaam was – bevond zich op negen meter diepte. Het was zoals Abbott beschreven had: een opgezwollen menselijk lichaam dat zichtbaar was door een gat in wat leek op een zwarte zak die omwikkeld was met gevlochten ankertouw en een zware gegalvaniseerde ketting. De ketting strekte zich een meter naar beneden uit, naar een anker dat achter een koraalrots haakte. Lang donker haar was door de opening in het zwarte plastic vrijgekomen en dreef in de stroming. Stilwell kon zien dat het vastzat aan een witte hoofdhuid. Het leek wel een macabere ballondecoratie die bewoog in de stroming op de bodem van de haven.

Stilwell droeg duikhandschoenen die hij samen met zijn wetsuit uit zijn locker op het bureau had gehaald. Met een vinger opende hij de trekkoordopening van de zwarte zak tot hij een gezicht kon zien. Het was wasachtig en vervormd door zwelling als gevolg van ontbindingsgassen. Het was bijna onherkenbaar als mens, maar hij wist door zijn ervaringen in de blauwe onderwaterwereld dat het inderdaad een mens was.

Hij zag een streep paarse verf in het donkere haar en vermoedde dat hij naar de resten van een vrouw keek. Er waren scheurtjes in het gezicht te zien die veroorzaakt konden zijn door ontbinding, aasvraat door zeedieren na de dood of verwondingen die voor de dood waren toegebracht. Het beeld riep herinneringen bij hem op aan slachtoffers die hij als forensisch duiker had gezien – verschrikkingen waarvan hij dacht dat hij ze achter zich had gelaten. Onofficieel werden ze drijvers of zinkers genoemd, afhankelijk van de omstandigheden – woorden die werden gebruikt om wat er in de duistere diepten werd aangetroffen te ontmenselijken en categoriseren. Maar Stilwell kon ze niet vergeten. Het meisje op de bodem van Lake Piru met de ogen omhooggericht naar het licht en een god die haar niet had gered. De man in pak met stropdas, zijn zonnebril nog op zijn neus, met betonblokken aan zijn voeten in het Bouquet Reservoir. De baby op de achterbank van de auto die opzettelijk de bootelling was afgeduwd bij Castaic Lake. Allemaal gevonden in de diepten van een vredige en stille, maar toch zo dodelijke blauwe wereld.

Het was duidelijk dat dit slachtoffer al een poos in het water lag. Min-